

Arrest

nr. 229 059 van 20 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 31 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 januari 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 2 augustus 2019.

Gelet op de beschikking van 27 september 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Verzoeker geeft aan dat hij op 27 december 2019 een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd, doch dat dit nooit werd overgemaakt waardoor hij niet de mogelijkheden had zijn verdediging degelijk voor te bereiden.

De Raad wijst er samen met verweerder in zijn verweernota op dat verzoeker overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoeker en zijn raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Er is geen enkele rechtsregel voorhanden waaruit blijkt dat de verwerende partij verplicht zou zijn om binnen een bepaalde tijdspanne bepaalde stukken over te maken waarbij per e-mail of per fax om wordt verzocht. Uitzondering hierop betreft de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming genomen wordt. In casu heeft verzoeker echter vóór dat de bestreden beslissing werd genomen geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud gevraagd, zodat hem geen kopie werd overgemaakt op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing.

Verweerder erkent in de verweernota dat het administratief dossier pas op 3 januari 2019 per e-mail werd overgemaakt aan verzoekers advocaat. Echter, uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt daarentegen ook dat verzoekers raadsman pas een eerste keer contact heeft opgenomen met de diensten van het CGVS op 27 december 2018, en dit terwijl de bestreden beslissing reeds op 19 december 2018 aan verzoeker en zijn advocaat is verstuurd per aangetekende zending. Het komt aan verzoeker toe om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze, en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van het CGVS te bekomen. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker zou verhinderd geweest zijn door het Commissariaat-generaal. Evenmin brengt verzoeker dergelijke stukken aan waaruit dit zou blijken. Het feit dat de gevraagde stukken niet tijdig aan de raadsman van verzoeker werden bezorgd, doet dan ook geen afbreuk aan de rechten van verdediging van verzoeker, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier.

Dient er bovendien op te worden gewezen dat verzoeker en zijn raadsman overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik konden maken van hun inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hadden ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

3. De Raad stelt vast dat blijkens de gegevens vervat in het administratieve dossier, verzoeker op 5 juli 2007 de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend in Italië. In het administratief dossier bevinden zich kopieën van zijn Italiaanse verblijfsdocumenten, met name een ‘Permesso di Soggiorno’ afgegeven op 9 februari 2015 en geldig tot 8 februari 2020, een ‘Carta d’Identita’ afgegeven te Brescia op 22 juli 2015 (zonder vervaldatum) en een ‘Titolo di viaggio per stranieri’, afgegeven te Turijn op 6 juli 2015 en geldig tot 8 februari 2020. Op grond van deze documenten blijkt duidelijk dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Italië en er nog steeds beschikt over een geldige verblijfstitel. Verzoeker werd bovendien met deze documenten geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud (adm.doss., notities van het persoonlijk onderhoud 3 december 2018, p. 6), zodat verzoeker nu bezwaarlijk kan volhouden dat hij niet zou weten op welke documenten de bestreden beslissing is gebaseerd. Bovendien betreffen het documenten die verzoeker toebehoren, zodat evenmin kan worden ingezien waarom verzoeker hier geen kennis van had kunnen nemen.

De commissaris-generaal is bijgevolg bevoegd om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

4. In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die de subsidiaire beschermingsstatus geniet in Italië, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Italië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië verleend werd, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Italië verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Italië. Deze motieven worden echter door verzoeker in zijn verzoekschrift op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Uit niets blijkt en verzoeker toont niet aan dat hij in Italië geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan zijn status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoeker in Italië als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn. Zijn levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2019, legt verzoekende partij een aanvullende nota neer. Zij licht toe dat uit het bewijs van een kopie van het administratief dossier blijkt dat zij een e-mail stuurde naar het CGVS op 21 december 2018 en de aandacht vestigde op de korte beroepstermijn. Zij vervolgt dat dus niet op 27 december 2018 mededeling gevraagd werd van het gehoorverslag zodat de rechten van verdediging geschonden zijn. Tot slot stelt verzoekende partij dat niet werd onderzocht in welke mate zij nog een beroep kan doen op haar bescherming in Italië.

4.2. De Raad wijzigt zijn standpunt van de beschikking.

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing op 19 december 2018 aan verzoekende partij werd betekend. Kort na ontvangst van de bestreden beslissing werd, zoals blijkt uit de e-mail van 21 december 2018, neergelegd ter terechtzitting via een aanvullende nota, door verzoekende partij haar raadsman aan het CGVS gevraagd om het administratief dossier over te maken en werd de aandacht gevestigd op de korte beroepstermijn. Op 27 december 2018, zoals blijkt uit het administratief dossier en bijlage 2 gevoegd aan haar verzoekschrift, werd het CGVS door verzoekende partij haar raadsman nogmaals gevraagd om het administratief dossier zo spoedig mogelijk over te maken. Na het uitblijven van enige reactie van het CGVS op voorgaande e-mails zou door verzoekende partij haar raadsman op 28 december 2018 tevergeefs telefonisch contact zijn opgenomen met het CGVS. Zoals blijkt uit het administratief dossier en de verweernota heeft het CGVS pas op 3 januari 2019 het administratief dossier via e-mail overgemaakt aan verzoekende partij haar raadsman. Dit gebeurde echter na het verstrijken van de beroepstermijn, *in casu* 2 januari 2019.

Gelet op het feit dat verzoekende partij haar raadsman tijdig de nodige stappen heeft ondernomen om het administratief dossier in haar bezit te krijgen, zoals blijkt uit voorgaande vaststellingen, maar dit pas heeft ontvangen van het CGVS na het verstrijken van de beroepstermijn, was verzoekende partij haar raadsman niet in de mogelijkheid om haar verdediging (in haar verzoekschrift) op basis van volledige informatie en op een degelijke wijze voor te bereiden en op te stellen.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

6. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 december 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 186 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS